

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 671/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Andrea Havelková, s. r. o, Daniela Dlabača 2748/28, Žilina, pre namietané porušenie čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. KSBB-V-292-1/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011 a žiadosťou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica č. k. SKIS-V-145/2011-IS-3 z 9. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre

namietané porušenie čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) súhlasom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. KSBB-V-292-1/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011 (ďalej len „súhlas Krajského súdu v Banskej Bystrici“) a žiadosťou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica č. k. SKIS-V-145/2011-IS-3 z 9. decembra 2011 (ďalej len „žiadosť ministerstva“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo vedené trestné konanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 27 T 17/2013 zo 4. decembra 2014 (ďalej len „rozsudok Okresného súdu Žilina“) bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby. Vo veci sa uskutočnilo ešte konanie o opravnom prostriedku – odvolaní prokurátora. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To 49/2015 z 28. mája 2015 (ďalej len „uznesenie Krajského súdu v Žiline“) bolo odvolanie prokurátora zamietnuté, čím bola vec právoplatne skončená.

Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáha pred ústavným súdom vyslovenia, že žiadosť ministerstva o použitie informačno-technických prostriedkov podaná Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica (vo veci šlo podľa sťažovateľa o nezákonné odpočúvanie jeho mobilného telefónu) bola podaná neoprávnenou osobou, keďže sťažovateľ zdôvodňuje, že z jej zákonných kompetencií nevyplýva podávanie takých žiadostí a že podaná žiadosť nemala ani zákonom predpísané náležitosti, a použitie informačno-technických prostriedkov zo strany sekcie bolo protizákonné, keďže 22. apríla 2012, keď malo dôjsť k odpočúvaniu sťažovateľa, už nebol platný súhlas Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. decembra 2011, ktorého platnosť mala uplynúť 11. marca 2012.

Sťažovateľ napriek tomu, že bol napokon spod obžaloby oslobodený, považuje podanú ústavnú sťažnosť za dôvodnú, pretože oba vo veci konajúce sudy (Okresný súd Žilina a Krajský súd v Žiline, pozn.) konštatovali, že informácie získané použitím

informačno-technických prostriedkov boli získané zákonným spôsobom, s čím sa nestotožňuje, a tiež oboznamovanie sa s prepismi hovorov na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v rozpore so zákonom č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že súhlasom krajského súdu z 12. decembra 2011 a žiadosťou ministerstva z 9. decembra 2011 bol porušený čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 dohovoru a aby sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 10 000 €.

Schválením dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. marca 2016 až 28. februára 2017 došlo k prerozdeleniu nevybavených vecí pridelených sudcovi Ľubomírovi Dobříkovi a náhodným výberom bola vec pridelená 14. septembra 2016 sudcovi Sergejovi Kohutovi, ktorý je členom III. senátu ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podstatou sťažnosti je, že sťažovateľ, medzičasom právoplatne oslobodený spod obžaloby pre skutok v nej uvedený, vytýka uskutočnenému trestnému procesu nezákonnosť odpočívania jeho osoby. Inak povedané, sťažovateľ nenamieta vadnosť meritórneho rozhodnutia o skutku, o ktorom sa viedlo trestné konanie, ale zásah do jeho základných práv v priebehu konania nezákonným odpočúvaním.

Z rozsudku Okresného súdu Žilina vyplýva, že na hlavnom pojednávaní bol sťažovateľ oboznámený s namietaným súhlasom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. decembra 2011 v nadväznosti na žiadosť ministerstva. Rozsudok Okresného súdu Žilina bol vyhlásený 4. decembra 2014.

O tvrdenom porušení základných práv sťažovateľa namietaným súhlasom Krajského súdu v Banskej Bystrici v nadväznosti na žiadosť ministerstva sa teda sťažovateľ v konaní dozvedel najneskôr vyhlásením, resp. doručením rozsudku Okresného súdu Žilina zo 4. decembra 2014.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv bola podaná až po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože bola ústavnému súdu doručená až 17. septembra 2015.

Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd na základe uvedeného sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako podaná oneskorene, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (priznaní primeraného finančného zadosťučinenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016